Не, погрешно сте схватили- Србији не треба Алеков већ Алексин закон!

Чему Ваша посета Техничкој школи у Аранђеловцу, господине председниче, ако не зарад којег мизерног политичког поена?!

Чему ако тамо нисте отишли да лупите шком о сто, постројите фукару (извините, али други израз немам за оне који су заташкавали оно мучно, претешко малтретирање девојчице) и саопштите им да од сутра дуже по лопату па на њиве! Немају шта такви да траже међ децом!

Чему ако су Вас ти исти дочекали?!

Чему ако сте им пружили руку?!

Чему ако сте их тако аболирали?!

Чему ако сте обишли школу ко домар и одржали хаику беседе деци како „треба да пазе једни на друге“, како казасте, кад држава не пази ни на кога?!

Чему ако нисте свесни (баш као и Ваши претходници) да се ништа не догађа само од себе, већ као последица непостојања система, осим оног да „сила Бога не моли“, који је

за ове власти прерастао у идеологију?!

Чему ако деци нисте доказали да се међу људима не треба и не смеју осећати самотнима, гледајући у човеку звер?!

Чему ако сте време издангубили на празне приче како је знање највеће богатство које деци нико не може одузети, када виде да им је родитељима одузето све- од достојанства, права на живот достојног човека, будућности, прошлости, садашњости…

Чему ако нисте при сваком кораку рекли у себи: „Не, један Алекса је и превише за Србију- никад више!“?!

Чему ако се све своди на то хоћете ли Ви обићи какво стратиште па да то више не буде?!

Чему, јер нисте Ви систем, није Ваше да сакупите камере и фоторепотрете па запуцате на још један политикантски излет, али јесте Ваше да ауторитетом човека који „хода по води“ учините да они бесрамници у скупштини изгласају оно што кукавички нису- „Алексин закон“ а не да сви живимо по Алековим законима и милости да се за нешто заузмете тек када процените да је добит већа од губитка?!

Чему све ако је још једно дете морало да изгуби достојанство, мир, спокој, наду…како бисте се пренули, као они Ваши пајаци на звоно Маје Гојковић, и нашли времена да објасните деци како се прстићи не гурају у штекер и како је погубно седети на хладном бетону?!

Чему све, господине председниче, ако ћете „гасити“ пожаре тек када догоре, уместо да трчите с кофом воде кад почне да тиња (без камера по могућству)?!

Чему све, на послетку, када се тој сиротој девојчици живот свео на терапије, терапеуте и срам што је жртва?!

Чему све када ће се исписати из школе како се не би сусретала са насилницима (блага реч) који ће је славодобитно и презриво гледати када за који дан све падне у заборав?!

Чему све када моћ коју имате користите тек да бисте је показали, а не учинили нешто више од петпарачке фонтане и подругљивих солитера некаквог „Београда на води“- захтевали да се изгласа „Алексин закон“, Свето писмо јеванђељске свакодневице наше деце?!

Јесте ли обишли ту мучену девојчицу?!

Јесте ли јој обећали да нико више никада неће проћи као она?!

Јесте ли јој пружили трачак наде да је пред њом будућност којом ће моћи да потре

прошлост?!

Јесте ли, господине председниче, свесни да Ваш легат не сме бити страх од Алековог закона, већ Алексиног?!

На деци свет остаје, а запитајте се какав им то свет остављамо и коме?!

Жртвама да то више не буду или зверима да владају џунглом наследним правом јачег и бездушнијег?!

(Два у један)